

БОГАТСТВО

Бѣхъ ученикъ въ отдѣленията. Обичахъ учението, но, да си призная, повече обичахъ да играя. И всѣка вечеръ на софрата баща ми намираше поводъ да похвали трудолюбивитѣ и да укори ленивитѣ. Азъ го слушахъ, преглъщахъ зальцитѣ и се приструвахъ на уморенъ, за да ме пратятъ, да си легна — да се спася отъ строгитѣ съвети на татко.

Една вечеръ мама бѣше разточила сладка баница, и азъ не бързахъ да си легна. На софрата татко ме погледна и ме попита: — Синко, ти си вече ученикъ, знаешъ ли, кое е истинското богатство?

Прибрахъ отъ тавата голѣмъ кжсъ баница, усмихнахъ се на мама, насърчихъ се и отговорихъ:

— Паритѣ.

Татко ме погледна съ синитѣ си очи и нищо не ми рече. Разбрахъ, че съмъ сгрѣшилъ, изядохъ съ мжка сладката си баница, прекръстихъ се и станахъ да отида — да си легна. Тъкмо се сгушихъ и, чухъ татковия гласъ:

— Костадине, утре ще станешъ рано, ще нахранишъ и напоишъ конетѣ. Ще отидемъ на нивата!...

Сутринта нѣкой ме дръпна за ржката и ме събуди. Рипнахъ отъ леглото и погледнахъ презъ прозореца. Вънъ на двора бѣше още тъмно. Заедно съ татко приготвихме каруцата за пътъ. Преди да настѣпи утрото, впрегнахме конетѣ и излѣзохме отъ селото.

Есенното утро бѣше хладничко, но азъ не усѣщахъ студа, защото мама ми бѣше облѣкла дебела вълнена дреха. Каруцата запѣ по широкия пътъ и се втурна изъ равнината. Стѣрнищата бѣха изтъпкани и опасени отъ добитъка, и вече на много мѣста се чернѣеха угаритѣ. Предъ насъ се синѣеше чистото небе и по него прелитаха чучулиги, косове, кадѣнки, шарени и черни гарги. Ние отивахме на далечна нива безъ орало. Татко бѣше сложилъ една мотика, но какво можехме да работимъ двама души съ нея?...

Пристигнахме на нивата. Каруцата спрѣ до дивата круша. Скочихъ и се загледахъ въ червеното лице на утринното слънце. Една чучулига запѣ надъ главата ми, и азъ скжсахъ вратъ да дигамъ глава, да я дира изъ синия просторъ. Татко разпегна конетѣ, отведе ги въ низината на паша и се върна при каруцата. Хвърли торбата съ хлѣба върху новитѣ конски чулове и ми каза:

— Вземи мотиката и трѣгни съ мене!

Нарамихъ мотиката и закрачихъ следъ него. Минахме презъ срѣдата на нивата, достигнахме най-далечния ѝ синоръ, и татко спрѣ предъ нѣколко трѣнки. Загледа се въ тѣхъ, сложи ржце на кръста си и, безъ да ме погледне, заповѣда:

— Отъ тебе искамъ да изкоренишъ тия трѣнки!

Работата ми се стори лека и азъ се нахвърлихъ съ ожесточение върху трѣнкитѣ. Татко се отдалечи и, докато стигне до другия синоръ, азъ му извикахъ:

— Татко, изкоренихъ трѣнкитѣ!